

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: I. M., nar. X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X

zastoupeného Mgr. Pavlem Kosařem, advokátem
sídlem Francouzská 299/98, Praha 10

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č.j. MV-167753-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č.j. MV-167753-4/SO-2021, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 9. 2021, č.j. OAM-39308-12/DP-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť účastník řízení v době před podáním žádosti neplnil na území účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.

Žaloba

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jím bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce požádal v roce 2013 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s jeho tehdejší manželkou. V roce 2014 požádal o prodloužení platnosti tohoto povolení, bylo mu prodlouženo na dalších 5 let do roku 2020. V prosinci 2019 žalobce požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Tato žádost ale byla zamítnuta z důvodu neplnění účelu (společné soužití rodiny) předchozího povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce uvedl, že od roku 2015 již nežije se svojí první ženou, rozvedli se v roce 2015 na Ukrajině. Od roku 2019 je znovu ženatý, jeho stávající manželka žije v ČR, přičemž žalobce kromě výchovy svého syna, kterého má ve výlučné péči, pomáhá i s výchovou dcery jeho stávající manželky.
3. Žalobce si nebyl vědom, ač sám připouští, že si vědom být měl, že musí oznámit změnu svého rodinného stavu, tedy rozvod, neboť se v té době staral o syna a řešil komplikovanou rodinnou situaci. Nezletilý K. v době podání žaloby navštěvoval šestou třídu základní školy v P. Narodil se na území ČR, má zde trvalý pobyt, navštěvuje zde pravidelně lékaře a navštěvoval zde i mateřskou školu. Žalobce však byl nucen dát syna na přechodnou dobu do péče své matky, a to v období od 2015 do 2019. Školní ukrajinský systém nezletilému ale nevyhovoval a žalobci bylo sděleno, že asimilace nezletilého na Ukrajině není pro něj vhodná. Převezl proto syna zpět do ČR a zapsal jej do základní školy. I po dobu synova pobytu na Ukrajině nadále trvaly jeho vazby na ČR, i tím, že zde opakovaně u očního lékaře řešil synovy zdravotní problémy. Ze zprávy školního psychologa pak vyplývá, že pro další vývoj chlapce se nedoporučuje znovu měnit základní školu, a také, že se další odloučení od otce v životě nezletilého nejeví jako vhodné.
4. Žalobce vytýká žalovanému, že nesprávně posoudil dopad rozhodnutí právě na syna žalobce, který má pouze otce, na kterém je existenčně závislý. Syn mu byl svěřen do péče rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 2. 2020, č. j. 62 Nc 2609/2019-53, avšak fakticky má syna ve své péči od rozvodu, tj. od roku 2015. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány dostatečně neposoudily intenzitu sociálních, kulturních a rodinných vazeb žalobce na Českou republiku, a stejně tak jeho syna. Vzhledem k tomu, že syn se narodil v ČR a vyrůstal zde do svých 7 let a následně od svých 10 let, je jasné, že jeho vazby na ČR jsou značně vyšší a silnější než na Ukrajinu. Ke své osobě žalobce uvedl, že nikdy neměl problémy se zákonem, naopak řádně pracoval a po celou dobu pobytu v ČR vede řádný život, stejně tak i osoby, které s ním žijí ve společné domácnosti. Zařadil se do společnosti, pro kterou je prospěšný a považuje po mnoha letech strávených v ČR za zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nepřiměřené, aby byl i přes své drobné opomenutí a formální nedostatek v listinách drasticky zasažen jeho osobní život a život jeho blízkých. Rozhodnutí proto považuje za nepřiměřené dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Poukázal také na čl. 3 Úmluvy OSN o právech dítěte, i na českou právní úpravu, čl. 8 a 10 Listiny základních práv a svobod, které mj. stanoví, že „Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života“. V případě žalobce by měly být upřednostněny zájmy dítěte, neboť žalobce je jedinou osobou, která se o nezletilého K. stará, neboť matka o něj nejeví zájem. Je proto nutno zohlednit i dopad rozhodnutí na nezletilého K., který je na žalobci existenčně závislý.

5. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s čl. 3 Úmluvy OSN o právech dítěte a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť zájem nezletilého dítěte nebyl zohledněn. Rozhodnutí žalovaného považuje za formalistické, které neodpovídá skutkovému stavu, který navíc nebyl řádně zjištěn. Uvedl, že si je vědom toho, že měl oznámit rozvod se svojí manželkou, nicméně považuje za nepřiměřené, že by se v důsledku této chyby měl vrátit se synem zpět na Ukrajinu a nechat svoji nynější manželku s dětmi v České republice. Taková situace by neměla na syna příznivý vliv.
6. Závěrem vyjádřil přesvědčení, že správní orgány nedostatečně zohlednily povahu a pevnost rodinných vztahů žalobce, a také dobu trvání pobytu žalobce v ČR, jakož i existenci jeho rodinných, kulturních a sociálních vazeb na ČR, a stejně tak nezohlednily rodinné, kulturní a sociální vazby nezletilého syna žalobce na ČR.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť žalobcem vznesené námitky považuje za nedůvodné. Žalobce nezpochybňuje zjištěný skutkový stav, když *de facto* uznává, že neplnil účel pobytu. Žalobce potvrdil zjištěný skutkový stav s tím, že došlo k rozvodu jeho manželství a on i přesto dlouhodobě pobýval na území na základě pobytového oprávnění vydaného za účelem společného soužití rodiny na území, ke kterému však vzhledem k rozvodu nedocházelo. O změnu účelu pobytu požádal až po více než čtyřech letech. Dle žalovaného se nejedná o drobné opomenutí a formální nedostatek v listinách, jak uvádí žalobce.
8. Žalobce v podstatě namítá „pouze“ nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů, správní orgány ale zvážily všechny relevantní skutečnosti a posoudily možný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Komise neshledala ani rozpor rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR, a to ani s ohledem na syna žalobce, neboť žalobci není tímto znemožněno do budoucna na území pobývat. Žalovaný poukázal na to, že žalobce porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani Úmluvy o právech dítěte v rámci řízení před správním orgánem nenamítal. Nelze tedy vytýkat orgánu I. stupně, že se těmito skutečnostmi nezabýval.

Správní spis

9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 12. 2019 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval od 15. 1. 2015 do 14. 1. 2020 na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, kdy nositelem oprávnění ke sloučení byla bývalá manželka

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobce paní L. M. (dle přiložených rozhodnutí také – M.). Nyní se znovu oženil s paní Z. F. Oddací list žalobce doložil k podané žádosti. Následně pak žalobce doložil do spisu rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 2. 2020, kterým byl nezletilý K. M. svěřen do výchovy otce a matce bylo stanoveno výživné. Dále pak doložil rozhodnutí o přestupu žáka do 4. ročníku základní školy a také daňové přiznání.

10. Dne 13. 9. 2021 rozhodlo Ministerstvo vnitra o žádosti tak, že tuto žádost zamítlo a povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevydalo, neboť účastník řízení v době před podáním žádosti neplnil na území účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím. Za podstatné Komise považovala, že žalobce v době před podáním žádosti neplnil účel předchozího vydaného povolení k dlouhodobému pobytu, když minimálně od roku 2015 neplnil účel svého pobytu, tedy společného soužití rodiny z důvodu rozvodu. Nejedná se tedy zjevně pouze o přechodnou dobu, po kterou žalobce neplnil účel svého pobytu na území. Vzhledem k tomu, že povolení k pobytu bylo žalobci prodlouženo na dobu od 15. 1. 2015 do 14. 1. 2020, jedná se takřka o celou dobu platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Žalobce na území pobývá od roku 2013, podle Komise tedy nemohlo dojít ke zpřetrhání vazeb k zemi původu, a to i s ohledem na to, že žalobce při výsledku účastníka řízení uvedl, že v zemi původu má svoji současnou manželku, matku a sestru. Za podstatné ve vztahu k synovi Komise považovala skutečnost, že nezletilý syn žil několik let se svojí babičkou na Ukrajině, kde od roku 2015 navštěvoval základní školu a mohl by tak pokračovat v docházce na tomto území. Žalobce nedoložil, že syn je plně asimilován na území. A ani nedoložil zprávu dětské psycholožky.
11. Komise následně odkázala na čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte, který připouští oddělení dítěte od rodičů, a na čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Komise zdůraznila, že Úmluva nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce Komise shledala dostatečným.

Posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ z důvodu, že žalobce neplnil účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.
14. Správní orgán žádost zamítl proto, že zjistil, že žalobce pobýval na území ČR od 15. 1. 2015 do 14. 1. 2020 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soužití rodiny, kdy nositelem oprávnění ke sloučení byla bývalá manželka žalobce paní L. M. Žalobce nepopírá, že účel dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu neplnil, když sám i v podané uvedl, že od roku 2015 již nežije se svojí první ženou, rozvedli se v roce 2015 na Ukrajině. Od roku 2019 je znovu ženatý, jeho stávající manželka žije v ČR, přičemž žalobce kromě výchovy svého syna, kterého má ve výlučné péči, pomáhá i s výchovou dcery jeho stávající manželky.

15. Podle § 45 odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.
16. Pro posouzení projednávané věci je podstatná věta třetí tohoto ustanovení, ve které je uvedeno, že *„Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu“*.
17. Jak soud již výše uvedl, ani sám žalobce nesporně zjištění žalovaného, že účel dosavadního povolení k pobytu neplnil, když připustil, že si být měl vědom, že musí oznámit změnu svého rodinného stavu, tedy rozvod. Jako důvod uvedl, že se v té době staral o syna a řešil komplikovanou rodinnou situaci.
18. Na situaci, kdy dojde k rozvodu žadatele o pobyt s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pamatuje zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 45 odst. 4, kde je výslovně uvedeno, že *„cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v případě rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, pobýval-li ke dni rozvodu na území nepřetržitě po dobu nejméně 2 let a manželství trvalo nejméně 5 let; podmínka nepřetržitého pobytu a doby trvání manželství neplatí, pokud tento cizinec v důsledku uzavření sňatku s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pozbyl státní občanství České republiky.“* V odstavci 6. pak zákon stanovuje lhůtu k podání této žádosti, když uvádí, že *„oprávnění podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle odstavce 3 nebo 4 zaniká uplynutím 1 roku ode dne, kdy tento důvod nastal.“*
19. Žalobce se svou bývalou manželkou rozvedl dne 25. 2. 2015. Bylo tedy jeho povinností tuto skutečnost správním orgánům oznámit a ve stanovené lhůtě případně požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Pokud tak žalobce neučinil a po dobu dalších 5 let využíval výhody spojené s tímto pobytovým oprávněním, nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce neplnil účel, pro který mu bylo v roce 2015 povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vydáno. Správní orgány proto zcela v souladu se zákonem vyhodnotily, že žalobce nesplňuje podmínky pro to, aby bylo vyhověno jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.
20. Soud se také ztotožňuje se žalovaným, pokud posuzoval i další zákonem stanovenou podmínku - výjimku, uvedenou v § 45 odst. 1, a to, že by bylo možné žádosti vyhovět,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pokud by cizinec prokázal, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Ani soud totiž neshledává dobu neplnění účelu dosavadního pobytu v době od března 2015, kdy bylo manželství oficiálně rozvedeno, za pouze přechodnou. Žalovaný správně zohlednil, že žalobci bylo povolení k pobytu prodlouženo na dobu od 15. 1. 2015 do 14. 1. 2020 a pokud neplnil účel tohoto pobytu od března 2015, neplnil jej tak téměř po celou dobu platnosti tohoto povoleného pobytu za účelem společného soužití rodiny.

21. Městský soud se proto nemohl ztotožnit se žalobcem, pokud se v podané žalobě snažil přesvědčit soud o tom, že se jednalo o pouhé „*drobné opomenutí a formální nedostatek v listinách*“. Žalobce si musel být vědom toho, že na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a že je povinen tento účel plnit. Došlo-li záhy po prodloužení povolení ke změně poměrů a k rozvodu manželství, bylo pouze na žalobci jako žadateli, aby situaci vyřešil, aniž by porušil zákon. V zájmu České republiky je, aby na jejím území pobývali pouze ti cizinci, kteří plní účel pobytu, a to po převážnou dobu trvání pobytu.
22. Soud se dále zabýval stěžejní námitkou žalobce, ve které namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho syna, který mu byl svěřen do výlučné péče. Žalobce sice tvrdí, že mu byl svěřen již v době od rozvodu manželství, tedy v roce 2015, nicméně správnímu orgánu prvního stupně doložil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 2. 2020, č.j. 62 Nc 2609/2019 – 53, o svěření nezletilého syna do jeho výchovy, ve kterém se nic o předchozí úpravě poměrů k nezletilému synovi nepíše.. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 4. 2020.
23. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
24. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce k podané žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ přiložil, kromě jiných listin, Rozhodnutí o přestupu žáka, ze kterého je patrné, že dnem 2. 9. 2019 byl syn žalobce přijat k plnění povinné školní docházky do 4. ročníku základní školy X. Ve spise se dále nachází protokol o výsledku žalobce jako účastníka řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 9. 9. 2022, č.j. OAM-2026-15/ZR-2019, při kterém žalobce m.j. uvedl, že s bývalou manželkou nesdílí společnou domácnost od roku 2015, důvodem rozpadu manželství byl alkoholismus na straně manželky. Uvedl, že po rozvodu se o syna stará převážně on, občas jeho bývalá manželka. V zemi původu má ještě jeho syn babičku, která se o syna starala od roku 2015, když šel syn do školy. Chodil tam do školy 4. ročníky a pak v ČR začal znovu chodit do 4. třídy. Žalobce také uvedl, že pokud mu bude povolení zrušeno, bude se muset vrátit a odejít z práce, bude muset vzít syna s sebou, protože bývalá manželka se o něj nepostará. Ke vztahu k zemi původu uvedl, že tam jezdí často, nemá s ní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

problém. Pomáhá mamince, které bylo 61 let. Nemá žádné hospodářství, ale měla nehodu, takže má pohyblivou jen jednu ruku. Mamince pomáhá i finančně. Syn má v ČR doktorku, oční lékařku a jiné lékaře. Žalobce pak také ve vyjádření po seznámení s podklady pro rozhodnutí uvedl, že syn je na něm zcela existenčně závislý, že mu byl svěřen do výlučné péče. Syn je zcela integrován do českého prostředí, v ČR se narodil a má zde i trvalý pobyt.

25. Správní orgán I. stupně při posouzení dopadu rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí bude mít určitý dopad do života účastníka řízení a jeho syna, který bude muset s otcem pravděpodobně odcestovat. Avšak, jak bylo uvedeno v rozsudku o svěření syna do péče, žil nezl. K. několik let na Ukrajině u své otcovské babičky, tedy po tuto dobu evidentně nežil se svými rodiči. Na území ČR pobývá se svým otcem až od roku 2019, tedy je zřejmé, že musel do roku 2019 navštěvovat základní školu na Ukrajině. V neposlední řadě je třeba podotknout, že nezl. K. musí docházet na doučování češtiny a neúčastní se volnočasových aktivit. Navíc manželka žalobce pobývá s dcerou na Ukrajině, tedy návrat účastníka řízení a jeho syna na Ukrajinu nebude mít dopad do jejich rodinného života, neboť účastník řízení spolu se synem budou na Ukrajině pobývat se svou rodinou a syn bude moci pokračovat ve školní docházce na Ukrajině.
26. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém rozporoval zejména závěr o bezproblémové asimilaci syna na Ukrajině. Uvedl, že syn měl na Ukrajině problémy s navazováním vztahů, jazykem a dalšími aspekty, které následně vedly k závěru (dětské psychologky), že jeho asimilace na Ukrajině není vůbec možná. Syn plynne hovoří česky a jeho výsledky v české ZŠ jsou slušné (doučování zmiňované v rozhodnutí bylo pouze za účelem zlepšení pravopisu a vyjadřovacích schopností, nikoliv z důvodu, že by neznal základy českého jazyka), na rozdíl od školy ukrajinské, kde měl velké problémy. Oba vnímají ČR jako svou domovinu. Žalobce dále uvedl, že na Ukrajinu se po rozvodu rozhodl vrátit s ohledem na potřeby syna, což bylo pro něj mimořádně složité, neboť zde podnikal, podnikání řešil na dálku a tím se dostal do problémů. Soužití v rámci širší rodiny (s bývalou manželkou) se ale ukázalo jako nemožné, navíc syn měl problémy s jazykem, školní docházkou a aklimatizací vůbec. Dětským kolektivem nebyl vůbec přijat a začal mít psychické problémy. Proto se rozhodl v zájmu syna vrátit do ČR, což se ukázalo jako nejlepší možné rozhodnutí, neboť u syna odezněly úzkosti a je zde spokojený.
27. Žalovaný k dopadům rozhodnutí do života žalobce poukázal na to, že žalobce na území pobývá od roku 2013, podle Komise tedy nemohlo dojít ke zpřetrhání vazeb k zemi původu, a to i s ohledem na to, že žalobce při výsledku účastníka řízení uvedl, že v zemi původu má svoji současnou manželku, matku a sestru. Za podstatné ve vztahu k synovi Komise považovala skutečnost, že nezletilý syn žil několik let se svojí babičkou na Ukrajině, kde od roku 2015 navštěvoval základní školu a mohl by tak pokračovat v docházce na tomto území. Žalobce nedoložil, že syn je plně asimilován na území, ani nedoložil zprávu dětské psychologky.
28. Komise následně odkázala na čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte, který připouští oddělení dítěte od rodičů, a na čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Komise zdůraznila, že Úmluva nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce Komise shledala dostatečným.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

29. Soud posoudil výše uvedené skutečnosti a dospěl k závěru, že posouzení dopadů rozhodnutí do života žalobce a jeho syna správními orgány je dostatečné. Ministerstvo i žalovaný vycházeli z toho, že žalobce a jeho syn mají na Ukrajině zázemí. Dle zjištění žalovaného tam žije i současná manželka žalobce s dcerou, se kterými chce žalobce vést rodinný život. Žalobce sice v podané žalobě tvrdí, že manželka s dcerou žijí na území ČR, ale toto své tvrzení ničím nedokládá a tedy ani zjištění žalovaného nijak nevyvrátil. Správní orgány zohlednily také to, že žalobce má na Ukrajině maminku a další příbuzné a syn žalobce na Ukrajině po dobu čtyř let žil a po tuto dobu tam také chodil do školy.
30. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34). V daném případě bylo tedy třeba zkoumat, zda je odepření pobytu žalobci přiměřené dopadům do jeho soukromého a rodinného života, zejména pak do života jeho syna.
31. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se správní orgány zabývaly i dopadem rozhodnutí do života syna žalobce. Žalobce sice tvrdí, že syn měl problémy na Ukrajině a že je v jeho zájmu, aby žili v ČR, nicméně žádnou z tvrzených skutečností neprokazuje, resp. neprokazoval v rámci správního řízení.
32. Podle § 75 s.r.s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
33. Soud tedy při posouzení důvodnosti žalobních námitek vycházel ze stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce však ve správním řízení nepředložil kromě potvrzení o přestupu syna do školy v ČR žádný jiný důkaz, ze kterého by bylo patrné, že by zamítnutí žádosti mělo pro ně nepřiměřený dopad. Lze samozřejmě předpokládat, jak uvedl i správní orgán, že k určitému zásahu případným přestěhování dojde, avšak bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal, že tento zásah bude nepřiměřený. Žalobce ale nedoložil ani zprávu od psychologky, na kterou odkazoval, ani jinou listinu, kterou by prokázal své tvrzení o nemožnosti asimilace v zemi původu.
34. Je tedy patrné, že se oba správní orgány posouzením dopadu rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život žalobce i jeho syna v mezích citovaného ustanovení zákona dostatečně zabývaly, když hodnotily jim známé skutečnosti za situace, kdy žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti a okolnosti, kterými by bylo třeba se zabývat nad rámec obecného posouzení. Správní orgány proto na základě zjištěných skutečností učinily správný závěr, že žalobce se synem mají na Ukrajině zázemí, že syn na Ukrajině po dobu 4 let chodil do školy, a proto pro něj nebude problematické, na takto započatou docházku navázat. Je tedy patrné, že správní orgány zkoumaly dopad rozhodnutí nejen do života žalobce i jeho syna, který mu byl svěřen do výchovy, což ostatně žádný ze správních orgánů nerozporuje.
35. Soud s ohledem na výše uvedené nemohl zohlednit listiny, které žalobce jako důkaz předložil až k podané žalobě. Jedná se o zprávu školního psychologa, ze dne 25. 11. 2021 a zprávu od lékařky ze dne 22. 11. 2021. Tyto zprávy měl žalobce předložit správnímu orgánu v průběhu správního řízení. Pokud tak neučinil, nelze nyní správním orgánům

vyčítat, že se jimi nezabývaly a hlavně, že je nezohlednily při rozhodování o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce a jeho syna.

36. Soud považuje za nutné zdůraznit, že v projednávané věci je důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zjištění, že žalobce neplnil na území účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, což ostatně ani sám žalobce nespornuje. Správní orgán prvního stupně proto zamítl žádost dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které striktně uvádí, že povolení k pobytu v případě neplnění předchozího účelu pobytu udělit nelze. Za této situace soud odkazuje na přílehlavé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č.j. 5 Azs 373/2019 – 44, ve kterém uvedl, že: „.....ani v případě zamítnutí žádosti z důvodu neplnění účelu pobytu nelze pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38), vždy je však nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatel v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Na uvedených závěrech nic nemůže změnit ani délka pobytu v České republice; tyto skutečnosti samy o sobě nemohou bez přistoupení dalších okolností znamenat vytvoření takových vazeb, z nichž by bylo možné dovodit nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele. Totéž platí o argumentaci stěžovatele, že výdělečnou činností na území České republiky zabezpečoval prostředky pro živobytí matky družky stěžovatele a matky stěžovatele. Ani tyto skutečnosti však při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců bez přistoupení dalších skutečností zohlednit nelze, neboť stěžovatel si prostředky pro obživu své rodiny může zajišťovat, byť zřejmě obtížněji, i v zemi svého původu (Ukrajina).V daném případě stěžovateli nebylo prodlouženo pobytové oprávnění z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu stěžovatele na území České republiky [§ 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců], přičemž onou závažnou překážkou bylo, že stěžovatel neplnil povolený účel pobytu (nevykonával funkci jednatele společnosti). Prodloužení pobytového oprávnění bez dalšího, pouze z důvodů soukromého a rodinného života, by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku; zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo toliko zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí.“ (podtržení dodáno městským soudem)
37. Městský soud dospěl k závěru, že správní orgány se posouzením dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, a proto ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
38. Městský soud nad rámec výše uvedeného považuje za nutné zdůraznit, že si je vědom současného dramatického zhoršení bezpečnostní situace na Ukrajině, v důsledku čehož některé závěry žalovaného, např. ohledně možnosti podání žádosti o povolení k pobytu nebo víza v zemi původu, již nejsou zcela přílehlavé. Soud však v souladu s ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. přezkoumává rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí a jak již výše uvedl, že dni vydání napadeného rozhodnutí důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

39. Soud však poukazuje na to, že existují i jiné pobytové instituty, které mohou práva žalobce ochránit i za této nově vzniklé situace. Zákon o pobytu cizinců obsahuje ustanovení, která napomáhají řešit vzniklou problematickou situaci ukrajinských státních příslušníků, a to např. ust. § 120a a § 179 zákona o pobytu cizinců.

Závěr a náklady řízení

40. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
41. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2022

Mgr. Marek Bedřich, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.